

Oud-dj Lex Harding in de

Aan de vlaggenmast voor de porch van oud-dj Lex Harding wappert slechts de Hollandse driekleur als de Koninklijke familie op Bonaire is. Eigenlijk ziet Harding liever een van de exotische vlaggen uit zijn collectie internationale vaandels, die hij meebracht van zijn reizen over de hele wereld. Vier maanden lang trok hij met zijn twee zonen door donker Afrika en schreef *De reis van mijn leven*. De opbrengst doneert Harding volledig aan Orange Babies, een organisatie die hiv-besmette vrouwen en baby's helpt.

TEKST CHRISTEL COSIJN EN RICHELLE VAN DEN DUNGEN GRONOVIOUS

Lodewijk den Hengst (1945, Boskoop), alias dj Lex Harding, heeft veel tekst. Dat wisten we al door zijn radioverleden, maar hij kan meer dan alleen platen aankondigen. Wanneer je *De reis van mijn leven* in handen houdt, weet je het eigenlijk al. Een magisch gevoel stroomt door je heen wanneer je over de kaft streekt. Een lijvig, rijk geïllustreerd werk van een avontuurlijk kaliber. Lex Harding zuigt je met zijn reisdagboek vanaf de eerste pagina zijn leven binnen. Hij trekt in één hoofdstuk door zijn verleden naar het

heden, op weg naar donker Afrika. Als vermaard dj reisde hij vroeger al naar ontelbare verre oorden zoals Noord-Korea, Mongolië en Siberië. Ook volgde hij de voetsporen van Marco Polo van China naar Europa. *De reis van mijn leven* is een ode aan de bijzondere band met zijn twee zonen; de twee tegenpolen Rein en Rick, tevens zijn onontbeerlijke reisgenoten, die hij tijdens hun jeugd te weinig zag vanwege zijn werk.

De reisvoorbereiding wordt uit de doeken gedaan, waaronder de rijlessen van Rick die op de dag voor hun vertrek, ondanks een indrukwekkend aantal lessen, het nog net presteert om te zakken. Uiteindelijk vliegen ze echt naar Afrika, klaar om te beginnen aan hun tocht die aanvangt in Alexandrië, in het noorden van Egypte, en eindigt op Kaap l'Agulhasnaar, het zuidelijkste puntje van Zuid-Afrika. De eerste dagen brengen ze door in hotels in afwachting van het inkleren van de omgebouwde Land Cruiser waarop de woorden Ubuntu en Freedom zijn aangebracht. Ubuntu staat voor verbondenheid met alles wat leeft en respect voor de ander en jezelf. Het machtige voertuig is voor de reis door Afrika compleet aangepast met extra accu's en benzinetank en is zelfs

voorzien van 220 volt. Per container wordt het verscheept naar Alexandrië. Als ze aankomen bij hun 4-wheeldrive zijn alle spullen eruit gehaald. Hun avontuur begint met kantoortje-in-kantoortje-uit, busje-in-busje-uit, om met behulp van vele verschillende 'vrienden' paperassen en stempels te bemachtigen, die nodig zijn om hun spullen en Land Cruiser te bemachtigen. De minuscule geduldvoorraad van Lex wordt steeds moeiteloos aangevuld door zoon Rein, die in het douanegebied rondloopt alsof de boel van hem is. Eettelijke dagen en euro's verder dankzij de ritselaars en regelaars, ofwel de vriendelijke oplichters waar je in Afrika niet zonder kunt kan het echte avontuur beginnen. Ondanks de onbegrijpelijke Arabische verkeersborden in Egypte, belanden ze al snel bij hun eerste attractie: de piramides van Gizeh. Later krijgen ze van een nieuwe 'vriend' geen adressen maar coördinaten. Ideaal met een gecomputeriseerde routeplanner aan boord: *...Zeker het Traffic Court hadden we anders nooit gevonden, want dat zijn twee gasten die buiten onder een boom zitten op kapotte stoeltjes.*

Op weg naar Motala worden ze tot aan het hotel kilometerslang onverwachts geëscorteerd door een politieauto. Dit alles

Lex Harding in Kenia.

Lex Harding met zijn zonen Rick en Rein.

vanwege een opstand van moslimextremisten in het verre verleden, waarbij ook tientallen toeristen om het leven kwamen. Ondanks de veilige bedoeling heeft het ook iets bedreigends. Op eigen risico vertrekken ze de volgende dag toch liever zonder escorte naar Luxor. Als papieren reisgenoot word je meegesleept,

over splinternieuwe wegen die plotseling ophouden te bestaan, door onbegaanbare modderpoelen, langs smerige, stoffige dorpjes, bruggen zoekend langs de oevers van de Nijl of stof happend door de zinderende woestijn. Je slaapt in de tent op het dak of zit zwetend te wachten in de auto tot het licht wordt, waar je, in het donkerste donker van de nacht ontdekt dat je met al die wilde dieren om je heen extreem lang je behoefte op kunt houden. Vaak duikt er ineens ergens een koud biertje op tijdens het nagenieten van een avontuur. Er wordt een tipje opgelicht van de grenspostenluier; papierwinkels vol stempels, handtekeningen en steekpenningen, die nodig zijn voor het regelen van visa. Harding geeft opgelucht te kennen dat de bureaucratie, naarmate je van noord naar zuid reist, steeds verder afneemt. Af en toe krijgen ze last van steenmoedigheid, want het drietal is nieuwsgierig en pakt cultuursnuivend geregeld de kans om een museum of lokale bezienswaardigheid te bezoeken.

Ze vergapen zich aan de struisvogels, apen, krokodillen, olifanten, neushoorns, flamingo's, herten, nijlpaarden en leeuwen. Voeren hyena's met de

Orange Babies-oprichter Baba Sylla.

Advertentie

*Bon Pasku
&
Fetis Ana 2011*

**Caribbean
Bakery
Supplies**

Schottegatweg West 357
Curaçao
Schotlandstraat 60
Aruba
email: carbakmo@cura.net

bres voor Orange Babies

Zuid-Afrika Tafelberg.

Soedan.

hand, ontdekken dat er zeven verschillende soorten giraffen zijn en schrikken midden in de nacht op van neushoornmoeders met hun baby's. Ze rijden in de file tussen kamelen, bezoeken een diamantveld van 26.000.000 vierkante kilometer waar ze het beruchte kristalvirus oplopen, graven naar woestijnrozen en stuitten midden in de woestijn op een warme bakker. Ze genieten van de unieke Afrikaanse zonsopgangen en kunnen uiteindelijk echt sterren kijken.

In sommige delen van Afrika valt het trio op. Vooral de jongens met hun lange gestalten worden nagestaard door gesluerde en ongesluerde vrouwen als ze op de kleurrijke markten rondneuzen tussen de uitgestalde koopwaar. De oude cultuur die soms amper verschilt van de huidige Afrikaanse samenleving, maar die vaak een schril contrast vormt met het moderne Westerse leven dat ze tot voor kort zo vanzelfsprekend vonden, verrast hen dikwijls. Het reisverslag trakteert de lezer continu op ontelbare geschiedenisfeiten. Hilarische momenten, adembenemende uitzichten, hachelijke avonturen, overrompelende uitgestrektheid en schoonheid van de natuur, worden beschreven in een vlotte, maar zeer gedetailleerde vertelstijl, van een oude rot in het reisvak. Harding

schetst onbeschrijflijke hitte, weergaloze kunstschatten en onbeschrijflijke panorama's met hetzelfde gemak als de ongelofelijk gore bende die ze onderweg tegenkomen.

Bijna elke regel in dit boek is een citaat waardig, wat het amper mogelijk maakt te kiezen, maar het geeft de vertelstijl en dynamische sfeer van het boek weer. Bijvoorbeeld de keer dat de Land Cruiser op een gammele schuit de Nijl moet oversteken naar Soedan. *...Rein mag de auto de boot oprijden. De 4 wielen staan nauwelijks aan boord als de rijplaten allebei naar beneden donderen. Dat was op het nippertje... De auto wordt vastgesjord en ik maak een praatje met een man in een witte jurk, die de kapitein blijkt te zijn... We hebben een eerste klas hut: nr 22. Er komt een man aan met een emmer sleutels. Na vijf minuten vindt hij er eentje die past. De hut is goor, maar heeft gelukkig airco en een stapelbed. Een van ons zal op de grond moeten slapen... Het kantoor is een zelfde smerige hut als waarin wij hebben geslapen. Voordat we daar naar binnen mogen, worden we naar 'Health' verwezen, waar een Soedanese Health Officer met steeds hetzelfde watje een thermometer schoonmaakt. Hij steekt hem naast mijn oor en constateert dat ik kerngezond ben...*

Als lezer moet je herhaaldelijk de neiging onderdrukken om je

veiligheidsriem om te doen vanwege het adrenaline opwekkende tempo waarmee je door dit Afrikaanse avontuur sjeest. Rick beschrijft hoe ze in drieënhalve dag de hoogste berg van Afrika beklimmen en in anderhalve dag afdalen. De klimpartij naar de top van de Kilimanjaro vergt het uiterste van hem. De ijzige kou, sneeuw en ijle lucht putten hem zo uit dat hij zelfs zijn voedsel niet kan binnenhouden. Hij behaalt de overwinning op zichzelf alleen al omdat hij dit anders de rest van zijn leven moet blijven aanhoren.

Harding is er op meesterlijke wijze in geslaagd de onbeschrijflijke wereld van donker Afrika te vangen in zijn verslag. De reden dat hij de reis van zijn leven kon maken was zijn plotselinge vrijgezellenstatus. Wie verwacht dat hij alle smeuge details van zijn huwelijk op zijn bord krijgt, zal honger lijden. Heel bewust legde hij in een editie van slechts twee exemplaren zijn gekwetste ziel bloot. Een voor zijn ex-vrouw en een voor hemzelf. De reis van mijn leven begint met een gestrand huwelijk en gaat aan het eind geluidloos over in een nieuw liefdesavontuur. Zijn persoonlijke leed deelt hij niet, liever richt hij de focus van zijn publiek op collectief leed.

In Afrika kampen veel mensen nog steeds met een enorm aids-probleem. Gratis medicatie

en voorlichting is niet afdoende voor patiënten in een vergevorderd stadium. Dagelijks sterven vele vrouwen en baby's een vroege en onbarmhartige dood. Hiv-besmetting treft vooral de grootste groep, de arme bevolking, de mensen die zich niet kunnen weren. Waar voorbehoedsmiddelen nog steeds taboe zijn, waar cola gebruikt wordt na de seks om besmetting te voorkomen, waar baby's gebruikt worden om aids te bezweren en waar weerloze tienermeisjes en vrouwen nog dagelijks zonder scrupules worden verkracht. Het hiv-virus veroorzaakt alleen al in Afrika miljoenen dodelijke slachtoffers en het aantal aids-wezen blijft groeien.

Harding, op zoek naar een goed doel voor de opbrengst van zijn boek, stuitte op Orange Babies, een kleine stichting die zich effectief inzet voor hiv-besmette vrouwen en hun baby's in Afrika. Het initiatief van Orange Babies komt van de in Senegal getogen en in Nederland woonachtige Baba Sylla. Tijdens een bezoek aan zijn vader in 1998 in Senegal vroeg een zwangere vrouw om onderdak. 'Ze had aids, vertelde ze. Zou ze misschien bij vader Sylla in huis mogen bevallen, en later ook sterven?' Baba raadde zijn vader aan haar verzoek te weigeren. Hij was al 91 en had de verantwoordelijkheid voor 4 vrouwen, 21

van zijn nog thuiswonende kinderen, geadopteerde kinderen, familieleden en vrienden. Maar in Nederland begon het te knagen aan Baba. 'Ik had een zieke, zwangere vrouw weggestuurd van een plek waar ze hulp had kunnen krijgen. Ik voelde mij zo schuldig, ik moest het goedmaken'.

Samen met topvisagist John Kattenberg en creative director Stef Bakker richt hij in 1999 Orange Babies op. Behalve in de wereld van mode en vormgeving, willen ze ook iets betekenen voor deze kwetsbare groep: zwangere vrouwen met hiv en hun baby's en kinderen in Afrika. Hun indrukwekkende netwerk van invloedrijke mensen uit mode, muziek, kunst en sport komt Orange Babies goed van pas. Op kleine maar effectieve schaal zorgt Orange Babies in Afrika voor voorlichting en melkprogramma's. Ook realiseren zij daar de bouw van weeshuizen, kraamklinieken, opvanghuizen en scholen waar deze vrouwen en kinderen terecht kunnen. Op orangebabies.nl zijn al hun projecten en acties te zien, waaronder *De reis van mijn leven*. Lodewijk den Hengst, alias dj Lex Harding, verbindt op deze bijzondere wijze Afrika aan de rest van zijn levensreis.

Voor meer info:

i www.orangebabies.nl
www.dereisvanmijnleven.nl

Kenia.

Zambia.

Tanzania Kilimanjaro.